

Les cartes trameses a aquesta secció han de ser breus. Tindran prioritats les que no excedeixin les 20 ratlles mecanografiades i les que siguin d'actualitat. És imprescindible que a l'original i als correus electrònics s'hi facin constar el domicili, el telèfon i el número de DNI o passaport de l'autor. No es publicaran cartes signades amb pseudònims ni amb inicials. El Punt es reserva el dret de seleccionar-les i resumir-les quan ho consideri oportú. Els textos s'han d'adreçar a cartes@elpunt.com

El futur del català

● M'agradaria fer una reflexió ara que s'acosta la Diada Nacional. Fa uns anys que el meu poble, Caldes de Malavella, com molts altres a les nostres comarques, està creixent força en població. Això es nota en molts aspectes: es fan pisos, ve gent nova, s'obren botigues... Hi ha un efecte, però, que m'ha cridat l'atenció, que suposo que deu ser extensiu a altres pobles, i que crec que caldria que tinguéssim en compte. Una part important dels nouvinguts vénen de l'àrea metropolitana de Barcelona, una zona on l'ús del català no està tan estès com a les comarques de Girona. Molta d'aquesta gent s'ha mogut en llocs on la llengua habitual és el castellà i quan arriben aquí actuen, segurament que sense mala intenció, de la mateixa manera que han fet sempre. No crec que sigui una anècdota que força de les últimes botigues que han obert a Caldes retolin en castellà. També he notat que el castellà és més present al carrer i això em preocupa. Tothom és absolutament lliure de parlar l'idioma que vulgui a casa seva o amb els amics però quan veig que el català perd terreny al carrer, en l'ús social, la qüestió em preocupa. Crec que quan una

La diabetis i els mitjans de comunicació

● Esporàdicament, encara que amb més freqüència de la desitjada, els mitjans de comunicació, premsa escrita, Internet, ràdio i el que és més preocupant —vistos els rànquings d'audiència d'aquest país— la televisió, es permeten tractar d'una forma superficial i poc acurada la diabetis. Bona part dels que tenim aquesta malaltia, rebutgem enèrgicament la falta de rigor i seriositat que expressen sobre aquesta malaltia, no solament els afectats que són *notícia*, sinó també les d'alguns tertulians que es pressuposa que tenen una formació superior.

Els exemples parlen per si mateixos: a) «Una famosa actriu nord-americana, malgrat ser diabètica i negra, obté un Oscar a Hollywood» (titular d'una revista del cor d'àmbit estatal), b) «Un nedador, que malgrat ser 'hippy', 'porrero' i diabètic és campió del món de la seva distància» (titular d'un diari esportiu de Catalunya), c) serials televisius que encara que tracten de temes hospitalaris i relacionats amb la sanitat, presenten els diabètics —de qualsevol edat— com a persones gairebé sentenciades a morir a curt termini.

Però la gota que ha fet vessar el got va ser per mi l'entrevista feta l'altre dia a Tele 5 en el programa *Salsa rosa* a Belén Esteban, famosa per haver estat la muller del matador de braus Jesulín de Ubrique, i que és diabètica tipus I, és a dir, que necessita injectar-se insulina. Sense endinsar-me el més mínim en la seva vida personal, es va tractar de la seva condició de diabètica, i es va parlar de pujades i baixades de sucre (hiperglicèmies i hipoglicèmies) de manera demencial i alarmista. Es

terra t'acull el mínim que pots fer és intentar adaptar-te als seus costums, cultura i llengua i crec que això s'està perdent, en part.

Però deixeu-me anar una mica més enllà perquè és molt fàcil fer-se la víctima i carregar la culpa als altres. El que volia

dir és que estic fart de veure arreu situacions ridícules en què catalanoparlants, amb un accent forçat, intenten parlar en castellà a gent que fa vint anys que viuen aquí i que entenen perfectament el català. Quantes vegades (i m'hi afegeixo) parlem en castellà «per ser ben edu-

ca» o «per no ofendre». I jo em pregunto: pots ofendre algú per parlar la llengua del teu país? Tindrà por d'ofendre'm un francès o un anglès que em parla en francès perquè està a la seva terra i parla la seva llengua? Per què arribem a tenir aquests comportaments tan re-

va demostrar que la seva educació diabetològica deixa molt a desitjar, li recomano amicalment que repeteixi el curs. Però el que em preocupa més són les *animalades* que van a arribar a dir els periodistes que semblaven entesos en la matèria. Tinc l'esperança que no siguin representatius del que coneix sobre la malaltia la resta de l'Estat.

Desencoratja molt que persones, educadors en diabetis, endocrins, associacions de malalts que lluitem per reclamar un tracte no discriminatori per raó de malaltia, hàgim d'escollir uns veritables *ignorants* que es permeten opinar, aconsellar, adoctrinar... per tal d'assolir la frase més o menys enginyosa o que pugui ser titular cridaner i sensacionalista. Ja sé que molts programes pretenen ser una estona de lleure; però quan afecten i perjudiquen d'una manera tan clara un col·lectiu de persones i els seus familiars, i té repercussió directa a la seva vida, ens hem de plantar i exigir les rectificacions que calguin.

D'entrada em permeto suggerir a les cadenes de televisió que si pretenen fer programes amb diabètics *famosets*, convidin persones que tenen ben controlada la seva malaltia i almenys permetin que algun metge endocrí expliqui acuradament els símptomes, l'autocontrol, la prevenció, les seqüeles en cas de descompensació... Potser les audiències no seran tan altes, però la població tindrà l'oportunitat de conèixer una mica més, una malaltia que ha estat anomenada per molts la «plaga del segle XXI», atès el seu creixement alarmant a tots els països. / JAUME ORIELL I COROMINAS. Advocat de l'Associació de Diabètics de les Comarques Gironines.

cats» o «per no ofendre». I jo em pregunto: pots ofendre algú per parlar la llengua del teu país? Tindrà por d'ofendre'm un francès o un anglès que em parla en francès perquè està a la seva terra i parla la seva llengua? Per què arribem a tenir aquests comportaments tan re-

cargolats i ridículs?

Amb aquesta situació crec que no ens podem queixar que el català estigui reculant si som nosaltres mateixos els que no ajudem els nouvinguts a parlar la nostra llengua. Crec que la supervivència del català està en part a les mans de la bona voluntat dels castellanoparlants però també, i sobretot, del desacomplexament dels catalanoparlants. Farem un gran pas quan ens adonem que els Països Catalans són un petit raconet del món i que si no fem servir normalment la nostra llengua aquí no la farem servir enlloc i la condemnarem a l'extinció. Fins que no arribi aquest moment no puc fer res més que felicitar molts castellanoparlants que, tot i que els ho hem posat tan difícil, han fet l'esforç de parlar el català. Gràcies. / ALBERT TORRENT. Caldes de Malavella (Selva).

Conflicte lingüístic?

● Resulta que a Espanya se'n critica perquè apliquem una llei, segons ells discriminatòria amb el castellà. Si per a ells tractar d'igual a igual el castellà i el català al nostre país és discriminar, doncs d'acord; però aquesta llei suposadament discriminatòria encara no s'aplica i no se sanciona degudament per l'administració responsable, la Generalitat de Catalunya. Un exemple, patit en la pròpia pell i que desautoritza l'administració central a criticar-nos és el següent: dia 7 de setembre. Truco a Hisenda per assabentar-me de l'estat en què està la meva declaració i, sorpresa, o no, em surt un missatge d'audiotext que et